

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.45/2017/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. november 17. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Győri Törvényszék Katonai Tanácsa 2017. február 22. napján kihirdetett Kb.II.28/2015/16. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott születési ideje helyesen: 1979. június 3. napja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 11.670,- (Tizenegyezer-hatszázhetven) Ft bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s:

A Győri Törvényszék Katonai Tanácsa a 2017. február 22. napján kihirdetett Kb.II.28/2015/16. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta a ki a Btk.301.§ (1) bekezdésébe ütköző, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében, ezért 1 évi szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelés esetére a börtön fokozatot jelölte ki. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. A vádlottat előzetes mentesítésben részesítette, valamint kötelezte az eljárás során felmerült 65.000,- ft bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson a katonai ügyész a nyilatkozattételre három napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében. A vádlott és védője egyaránt felmentés érdekében fellebbeztek.

A katonai ügyész előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indoklását, amelyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert az ítélet ténybeli következtetései helytelenek, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be.372.§ (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet változtassa meg, és a vádlottat a „rúgással megvalósított bántalmazás tekintetében is mondja ki bűnösnek”. Egyben súlyosabb büntetést szabjon ki, mert a törvényi minimumban meghatározott 1 év szabadságvesztés törvénysértően enyhe, még a terhelt oldalán felsorakoztatható enyhítő körülmények tükrében is. Indítványához kapcsolódóan kifejtette, hogy a biztonsági kamera felvételéből egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott a már földön fekvő, munkatársai által lefogott sértettet több alkalommal jobb és bal lábbal egyaránt a felső testén megrúgta. Ugyanúgy, ahogy ezt helyesen az elsőfokú bíróság az ököllel történő ütés tekintetében megállapította a rúgás sem sorolható a törvényesen alkalmazott kényszerítő eszközök köré.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2017. április 18-án kelt BF.276/2017/1. számú átiratában a katonai ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, melynek keretében a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa, a felfüggesztésre vonatkozó ítéleti rendelkezés változatlanul hagyása mellett. Ezen túlmenően alkalmazzon a vádlottal szemben várakozási idő

meghosszabbítása katonai mellékbüntetést is. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben. A másodfokú ügyészség észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Be.278.§ (1) bekezdésében írt rendelkezést, amikor a 2015. november 23-i vádemelést követően, csak 2016. augusztus 15-én intézkedett a kitűzésre. Ez a mulasztás azonban az ügy érdemi elbírálását nem befolyásolta. Utalt arra, hogy a vádlott címzetes bv. főtörzsőrmester. A másodfokú ügyészség mellőzte az elsőfokú ügyészségnek a tényállás megváltoztatására, kiegészítésére irányuló indítványát a két rúgás tekintetében. Álláspontja szerint súlyosító körülményként kell értékelni, hogy a vádlott a sértett kiszolgáltatott helyzetét használta ki a bántalmazásra, mert a sértettet az intézkedést végrehajtó többi büntetés-végrehajtási őr már lefogta. A másodfokú ügyészség kirívóan enyhének találta azonban a kiszabott szabadságvesztés tartamát, és indokoltnak látta várakozási idő meghosszabbítását a Btk.140.§ (1.a) bekezdésében foglaltakra figyelemmel. Kifogásolta továbbá arra, hogy az ítélet 8. oldal utolsó előtti bekezdésében az előzetes bírósági mentesítés jogszabályi hivatkozásában elírás található, mivel az a Btk.102.§ (1) bekezdésén alapszik.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2017. június 12-én kelt BF.276/2017/3. számú átiratában a vádlott szolgálati viszonya megszüntetésére - figyelemmel a korábbi álláspontját - indítványát megváltoztatva a katonai mellékbüntetés kiszabására irányuló indítványát mellőzte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a nyilvános ülésen eljáró képviselője perbeszédében a katonai ügyészi fellebbezést a másodfokú ügyészi átiratban írt módosítással tartotta fenn. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú katonai tanács által rögzített tényállás megalapozott, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. A joghátránnyal kapcsolatban azonban utalt arra, hogy a vádlott terhére megállapított bűncselekmény rendkívül elszaporodott és komoly nemzetközi figyelem kíséri a Magyarországon lefolytatott ilyen büntető ügyeket. Nem kétséges, hogy enyhítő körülményt jelent az, hogy a vádlott szolgálati viszonya megszűnt, tehát a jövőben nem követhet el ilyen bűncselekményt, azonban súlyosító körülményként kell értékelni, hogy a sértett védekezésre képtelen állapotban volt. Ezért a szabadságvesztés tartamának felemelésére, súlyosítására irányuló indítványát fenntartotta.

A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített történeti tényállás megalapozatlan, mert iratellenes. Utalt arra, hogy a vádlott cellatársai által előadottak szerint is a helyiségben behatoló büntetés-végrehajtási őr bántalmazta a sértettet, a felvétel alapján azonban a vádlott a folyósón maradt. A biztonsági kamera felvétele is csak azt rögzíti, hogy a vádlott az ajtóban állva benyúlt cellába, de az nem látható, hogy elérte volna a sértettet, veseütés pedig semmiképpen sem észrevehető. Ezen körülményekre figyelemmel a védő azt indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács az ügyben tartson tárgyalást, azon bizonyítást vegyen fel, ismételje meg az elsőfokú bíróság által lefolytatott kihallgatásokat, majd hozzon felmentő rendelkezést védencével szemben, figyelemmel arra, hogy nincs egyértelmű bizonyíték arra vonatkozóan, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekményt elkövette. A másodfokú ügyészi perbeszédben előadottakra reagálva hangsúlyozta, hogy a vádlott javára enyhítő körülményként kell értékelni azt, hogy a sértett maga provokálta ki a szolgálatban lévő büntetés-végrehajtási őrtől intézkedését, és a testi kényszer alkalmazását.

A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem követett el bűncselekményt, csupán benyúlt a cellába, de a sértettet nem bántalmazta, felvételen a sértett fogvatartott nem is látszik. Előadta továbbá, hogy az elsőfokú tárgyaláson a sértett egyetlen cellatársa sem ismerte fel őt bántalmazóként. Egyebekben csatlakozott a védője által előadottakhoz.

A katonai ügyész, a vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmébe felülbírált.

A vádlottnak és védőjének a felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A másodfokú katonai tanács a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Be.278.§ (1) bekezdésében írt rendelkezést, amikor a bíróságra 2015. november 23-án érkezett ügyben csak 2016. augusztus 15-én intézkedett a kitűzésre. Megállapítható ugyanakkor, hogy ez a késedelem nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására. A katonai tanács az egyéb eljárási szabályokat betartotta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat a logika szabályai szerint megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott a tárgyaláson részletes vallomást nem kívánt tenni. Rövid, a büntetőjogi felelősségét tagadó nyilatkozatot tett, és a nyomozás során tett vallomását tartotta fenn. A nyomozás során tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, és védekezést terjesztett elő, mely szerint nem ütötte meg a sértettet, csupán benyúlt a cellába, hogy őt megfogja. Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a tényállást a vádlott tagadásával és védekezésével szemben a sértett vallomása, a sértett cellatársainak tanúvallomásai, a biztonsági kamera képfelvétele, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, így különösen az orvosi dokumentáció alapján állapította meg. Az elsőfokú katonai tanács a tárgyalás során kihallgatta a vádlottnak az intézkedésben részt vett kollégáit, akik a vádlotti bántalmazást nem észlelték. A sértett a bántalmazásról beszámolt, azonban nem tudta azonosítani, hogy az ütést kitől kapta. A sértett cellatársainak egyike a nyomozás során és a tárgyaláson tett következetes vallomásában beszámolt a sértett bántalmazásáról, másik cellatársa azonban elhelyezkedésénél fogva azt nem látta, azonban mindketten előadták, hogy a sértettnek a cellába történő visszaérkezését követően olyan sérülései voltak, amelyek az intézkedést megelőzően nem voltak rajta. Az elsőfokú katonai tanács ítélete 2. oldal utolsó bekezdésétől a 8. oldal 3. bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Foglalkozott az egyes tanúk elfogulatlanságának, szavahihetőségének kérdésével, és hosszan, részletekbe menően elemezte a biztonsági kamerának a DVD lemezen található képanyagát. Logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlott tagadó vallomását, és védekezését fogadta el a tényállás alapjául.

A másodfokú katonai tanács a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, a vádlottnak a nyilvános ülésen tett nyilatkozata, továbbá a rendelkezésre álló okiratok alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti a vádlott személyi körülményei körében azzal, hogy: A vádlott szolgálati viszonya közös megegyezéssel 2017. április 24-i hatállyal megszűnt. A vádlott jelenleg az ... alkalmazásában operátorként dolgozik, a A havi nettó jövedelme 130.000,- ft.' A másodfokú bíróság a történeti tényállást annyiban helysbíti, hogy : „A vádlott magatartásával megszegte a büntetés-végrehajtási szervezetről szóló 1995. évi CVII. tv. 15.§ (1.a.) bekezdésében írt rendelkezést, mely szerint a kényszerítő eszközök közül csak azok, addig és olyan mértékben alkalmazhatók, amelyek az intézkedés eredményességéhez szükségesek.”

A Be.351.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy a vádlott és védője fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak. Megállapítható ugyanakkor az is, hogy

az elsőfokú katonai tanács teljes körű bizonyítási eljárást folytatott le a megismert tényekből a logika szabályainak megfelelően vont le további következtetést. Így a tényállás tekintetében a védő által hivatkozott megalapozatlanság, iratellenesség nem áll fenn. A katonai tanács által rögzített és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. A védőnek a tárgyalás tartására és az elsőfokú katonai tanács által lefolytatott bizonyítás megismétlésére irányuló indítványa nem vezethetett eredményre, hiszen a védelem sem tudott megjelölni új bizonyítékot a megalapozatlanságra történő hivatkozása pedig nem volt alapos. Ezért a másodfokú bíróság a bizonyítási indítványt elutasította. A vádlottnak és védőjének a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás átmérlegelésére, és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezése tehát eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le a következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett a Győri Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor **vádlott** bűnösségét a Btk.301.§ (1) bekezdésébe ütköző, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás bűntettében megállapította. Az elsőfokú bíróság ítélete 8. oldal 3. bekezdésében röviden, de lényegretörően fejtette ki jogi álláspontját, azzal a másodfokú katonai tanács egyetértett.

A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, melyeket a másodfokú katonai tanács a vádlott javára szólóan azzal egészít ki, hogy: időközben a szolgálati viszonya megszűnt, és a jövőben már nem lehetséges ilyen típusú bűncselekmény elkövetésére továbbá, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetése óta további időmúlás következett be. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott javára jelentkező enyhítő körülmények nagy számára és jelentősebb súlyára figyelemmel a vádlottal szemben a rendelkező részben írt az adott bűncselekményre előírt minimális tartamú szabadságvesztés büntetést állapította meg. Az eddig kifogástalan életvitelű vádlott esetében törvényes annak próbaidőre való felfüggesztése és a próbaidő tartama is. Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács akkor sem, amikor a rendelkező részben írt bűncselekményt elkövető vádlott esetében - kivételesen - lehetőséget látott az előzetes bírósági mentesítésben részesítésére. A vádlott a tényállásszerű magatartást egyetlen ütéssel valósította meg, abból sérülés nem keletkezett. Mind a cselekmény tárgyi súlya, mind a javára értékelhető körülmények, különösen az eddigi hibátlan életvezetése alapján az előzetes bírósági mentesítés feltétele, az érdemesség az esetében fennáll. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 8. oldal utolsó előtti bekezdésében az erre vonatkozó jogszabályi hivatkozást azonban helyesbíti azzal, hogy ez az ítéleti rendelkezés nem a Be.102.§ (1) bekezdésén, hanem a Btk.102.§ (1) bekezdésén alapszik.

A Győri Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért az elsőfokú ítéletet a másodfokú katonai tanács - helyes indokai alapján - érdemben helyben hagyta azzal, hogy az ítélet rendelkező részében a vádlott tévesen rögzített születési időpontját helyesbítette.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a vádlottat kötelezte a másodfokú eljárásban kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be.338.§ (1) bekezdése alapján.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának végzése a Be.371.§ (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2017. november 17.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes sk.
előadó bíró

Dr. Szabó Éva hb. alezredes sk.
bíró

A Győri Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete jogerős és a bűnügyi költség tekintetében végrehajtható.

Budapest, 2017. november 17.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

kiadmány hitelül
Iván Erika
bírószági ügyintéző